

en niet met de bedaagde juffer, omdat hij haar catechiseermeesterstoon vreesde. Mevrouw van Arken trachtte Veldenaar aan het praten te krijgen, maar het ging voorloopig niet; in verband met zijn zenuwachtig gestel had hij eenigen tijd noodig om te bekomen van de ontsteltenis, door zijne late verschijning bij hemzelve het meest teweeggebracht. Bovendien gevoelde hij zich niet thuis in het gezelschap, als eenige patriot tusschen zooveel orangisten en gaf het hem een gedwongen gevoel te beseffen, dat hij eigenlijk slechts was gevraagd omdat men hem moeielijk thuis had kunnen laten. Alleen converseerde de mooie dominee druk met de gastvrouw, echter in overeenstemming met 's mans nette manieren op zóó gedempten toon, dat het scheen als ware men in een sterfhuis, eer dan op een vriendenmaal.

Aan dit alles kwam een eind toen plotseling mevrouw Noordhuijs, die wat leven in de brouwerij wilde brengen, over tafel heen dominee Geurig mededeelde, dat zij niet meer bij hem dacht te kerken. Immers, den voorlaatsten Zondag, toen ze onder zijn gehoor was, had hij zijn tekst uit het Hooglied gekozen en daarbij treffende schilderingen van eenige zaken gegeven, welke, naar zij geloofde, niet veel zouden stichten. Geurig verdedigde zich vol ijver, betoogende dat voor den rene alles rein was, aantoonende hoe de Schrift niet anders dan liefelijke bloemen kon opleveren. De vaandrig viel hem bij; een woord uit het Hooglied, meende hij, verdiende althans verre de voorkeur boven een politieken tekst, als in den tegenwoordigen tijd maar al te vaak door de predikanten werd gekozen. Ook de keus der stichtelijke liederen werd keer op keer door de staatkunde bepaald; zoo had, den laatsten Zondag, een patriotsch leeraar, met kennelijke toespeling op den stadhouder, tot tekst gekozen de woorden uit het Oude Verbond: „Bij uwe zonden hebt ge ook nog deze gevoegd, dat gij een koning over u verkozen hebt, doch ik zegge u, dat indien gij u niet en bekeert, gij met uwen koning zult omkomen,” en vervolgens door zijne gemeente uit den 109^{den} psalm doen zingen:

Verklaar hem schuldig in 't gerichte,
 Verdrijf hem van Uw aangezichte;
 Houd zijn gebeden zelfs voor zonden,
 Hij heeft zich tegen God verbonden.
 Verkort zijn dagen, vel hem neer;
 Een ander neem' zijn ambt en eer.

Bij het tweede woord van het vers zag de goede jongen zijn onhandigheid in. Hij had zoo vast beloofd, niet over politiek te beginnen en hij deed het al onder de soep. Het was te laat om terug te keeren; met onvast geluid bracht hij, beteuterd kijkend, het vers ten einde, daarna in groote moedeloosheid wachtend op de dingen die komen zouden. Blijleven, die inwendig genoot, zag schouderophalend den gastheer aan, met een schijnheilig gezicht, om te constateeren hoe *hij* het niet was die het gesprek op de staatkunde bracht. Veldenaar, met gemaakt kalme stem, begon te betoogen hoe de vaandrig ten onrechte klaagde en de anti-stadhouderlijke predikanten tot